

men mener at indstilling fra seminariets side altid må være betingelsen for, at en elev kan gå op til en prøve.

Den i lov af 15. april 1930 § 8 stk. 2, givne regel, hvorefter 2den del skal bestås senest 4 år efter 1ste del, kan ikke gentages i denne lov, der ikke fastslår regler om eksamens deling, og bestemmelsen om, at 2 af disse 4 år kan tilbringes udenfor seminariet har vist sig at være uden praktisk betydning.

Til § 21.

Bestemmelsen i § 3 i lov af 15. april 1930, stk. 1, om øvelsesskoler ved alle seminarier er gentaget i nærværende paragraf; men det er udtalt, at øvelsesskolen principielt skal være en selvstændig til seminariet knyttet skole og kun under særlige forhold og med ministerens godkendelse kan være en kommunal skole. Ny er bestemmelsen om, at en kommune, der en gang har forpligtet sig til at stille øvelsesskole til rådighed for et seminarium, ikke kan tilbagekalde dette tilsagn, og dermed bringe seminariets eksistens i fare.

Ny er endvidere bestemmelsen om, at øvelsesskolerne ved seminarierne for småbørnslærerinder skal omfatte de første 4 årgange og for andre seminarier være 7-klasede. Mindre øvelsesskoler vil ikke kunne tilfredsstille de krav, der stilles til elevernes praktiske uddannelse, og man mener, som det vil fremgå af § 22, heller ikke, at en skole af den her fastslåede størrelse vil kunne dække behovet. Det må jo nemlig erindres, at funktionen som øvelsesskole påvirker hele skolens undervisning og kan virke så forstyrrende på denne, at man må drage omsorg for, at seminarieelevers virken i skolen ikke tager overhånd, men at dens almindelige funktion som folkeskole i tilbørlig grad kan tilgodeses.

Med hensyn til de bestående seminarier kan man imidlertid ikke stille strenge krav, men må tillade dispensation fra de ovenfor stillede krav.

Det af et mindretal (*Disa Christjansen, K. Jespersen, Niels Nielsen og Paaskesen*) stillede ændringsforslag har kun betydning, forsåvidt det af mindretallet til § 5 stillede ændringsforslag vedtages.

Til § 22.

Som anført ovenfor vil øvelsesskolerne ikke uden at blive overbelastede kunne tilfredsstille kravet om øvelser i praktisk skolegerning for seminariernes elever, men disse må også have adgang til at følge undervisningen i andre skoler, kommunale skoler og anerkendte privatskoler, både eksamensfri skoler — herunder særklasserne —, eksamensmellemskoler og realklasser. Det må derfor gøres til pligt for alle offentlige skoler og private skoler, der modtager statstilskud, at stille sig til rådighed for seminarierne, idet det synes naturligt, at disse skoler, der alle nyder godt af seminariernes virksomhed, også yder deres bidrag til, at uddannelsen af de unge lærere bliver så god som muligt.

Finder en skole, at den overbelastes, hvis den skal opfylde seminariets ønsker, kan spørgsmålet forelægges ministeriet til afgørelse.

Der vil ved denne udstationering af elever ofte kunne blive tale om befordring af elever til omegnsskoler, og denne befordring må bekostes af seminariet og kan ikke pålægges eleverne; for statsseminarierne må udgiften hertil afholdes af statskassen, for privatseminarierne må der, for at undgå at udgiften lægges på eleverne, ydes fuld refusion af statskassen i forhold til den gennemsnitlige tilsvarende udgift ved statsseminarierne.

Det af et mindretal (*Andreassen, Bomholt, Michelsen og E. Torkild-Hansen*)